

изволилъ поручить первому формировать волонтеровъ“), и той извършилъ това, като устроилъ комисии въ Букурещъ и другаде, напущайки „домъ, домакинство, лѣкарска практика и всички интереси, за да върви съ рускитѣ войски“; 3. че служилъ отдавна на Русия (— „я съ давнаго времени, именно съ 1829 года, постоянно служу Россіи, о чемъ отчасти извѣстно Г. Министру иностранныхъ Дѣлъ, изъ доклада, котораго я имѣлъ счастье представить въ 18 день февраля сего года“), и все пакъ не билъ удостоенъ съ никаква милость, макаръ други да получили щедро възнаграждение за най-малки услуги.

Отъ септемврий 1856 г. и отъ Кишиневъ, гдето се е прибралъ между това Селимински въ очакване на нови задачи, е датуванъ проектътъ за едно официално руско свидетелство, съставено въз основа на данни отъ самия докторъ, което представя за насъ интересенъ биографски документъ. Именно, свидетелството се дава на д-ръ Селимински, който билъ родомъ отъ Сливенъ, произлизалъ „отъ благородни родители“, и билъ, както се виждало отъ документитѣ му, „кавалеръ Греческаго ордена“. Отъ млади години Селимински проявилъ любовъ къмъ отечеството си и употребилъ всевъзможни срдства за избава на съплеменитѣ си отъ турския гнетъ. Така, презъ войната отъ 1828—29 г. той се грижилъ за изселването на българитѣ, като останалитѣ пъкъ въ родината напжтвалъ съ писма, за да строятъ учебни заведения, да се учатъ въ тѣхъ на славянски езикъ и да изпращатъ децата си за по-високо образование въ Киевъ, Москва и Петербургъ. Въ 1846 и 47 г., когато мисионери отъ Западъ тръгнали изъ Турция да печелятъ прозелити, той пакъ съ писма защищавалъ православието. А когато въ 1848 г., „необуздани франки“ искали да изстребятъ законнитѣ владици, той съ писма до старейшинитѣ отвърналъ всѣки зародишъ на злото. Така въ течение на 30 години той вършилъ добрини на народа си. Въ 1853 г. князь Горчаковъ се отнесълъ до него за сформироване на български волентери, и той се заелъ отъ 1 януарий 1854 г. ревностно за това, работейки денонощно и зиме по градоветѣ, наблюдавайки действията на наборнитѣ комисии, приемайки надзора надъ 840 волентери, които квартирували въ Цургулятъ, и успѣвайки да запише до 1200 волентери.

На 31 май 1858 г. Селимински подава едно прошение до